

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 475/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. P., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. R., P., vo veci namietaného porušenia základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 1999 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 CoE 1/2010 zo 16. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2010 doručená sťažnosť Mgr. I. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 1999 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoE 1/2010 zo 16. februára 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Er 5711/1999 konal okresný súd na základe sťažovateľom ako súdnym exekútorom mu postúpeného návrhu oprávneného z exekúcie – V., a. s. (ďalej aj „oprávnený“), na vymoženie sumy 97 745 Sk s prísl. proti povinnému C., spol. s r. o. (ďalej aj „povinný“). Na vykonanie predmetnej exekúcie okresný súd udelil sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi 20. decembra 1999 poverenie na vykonanie exekúcie, na základe čoho sťažovateľ následne 10. februára 2000 vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Dňa 26. marca 2004 bol sťažovateľovi doručený návrh oprávneného na zastavenie exekučného konania „... z dôvodu zamietnutia konkurzu pre nedostatok majetku“, na základe čoho potom sťažovateľ žiadosťou doručenou okresnému súdu 29. júna 2004 žiadal „... o rozhodnutie v exekučnom konaní spolu s Vyúčtovaním trov exekúcie“. Podaním doručeným sťažovateľovi 2. marca 2006 oprávnený sťažovateľovi oznámil, že došlo k zmene v osobe oprávneného z exekúcie, pričom novým oprávneným mala byť spoločnosť V., a. s., pričom k tomuto oznámeniu nebola podľa sťažovateľa pripojená žiadna listina preukazujúca postúpenie vymáhanej pohľadávky na nového oprávneného. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ podaním z 8. marca 2006 opätovne domáhal, aby okresný súd exekučné konanie zastavil a aby rozhodol v zmysle § 37 ods. 5 Exekučného poriadku, t. j. aby rozhodol o zmene účastníkov konania (na strane oprávneného, pozn.). Dňa 5. júna 2006 bolo sťažovateľovi doručené podanie spoločnosti V., a. s., zo 17. mája 2006, ktorým mu bolo oznámené, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 30. decembra 2005 došlo k prevodu vymáhanej pohľadávky zo spoločnosti V., a. s., na spoločnosť S., a. s., pričom v čase doručenia tohto podania okresný súd podľa sťažovateľa stále nerozhodol o návrhu na zastavenie exekučného konania ani návrhu na zmenu pôvodného oprávneného, takže ním stále bola V., a. s. K písomnému

oznámeniu spoločnosti V., a. s., sa sťažovateľ vyjadril podaním z 3. júla 2006 a následne písomným podaním z 10. júla 2009 urgoval rozhodnutie okresného súdu o návrhu oprávneného na zastavenie exekučného konania.

Okresný súd uznesením sp. zn. Er 5711/1999 z 22. júla 2009 pripustil zmenu v osobe oprávneného tak, že novým oprávneným z exekúcie sa stala spoločnosť V., a. s., súčasne nepripustil, aby namiesto spoločnosti V., a. s., vstúpila do konania spoločnosť S. a. s., zároveň exekučné konanie zastavil a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho uznesenia okresný súd okrem iného uviedol, že keďže „*považoval súd zmenu v osobe účastníka na strane oprávneného zo spoločnosti V., a. s.,... na spoločnosť V., a. s.,... za preukázanú, preto túto zmenu pripustil*“. Keďže okresný súd mal za preukázané, že nový oprávnený a aj povinný ako právne subjekty výmazom z obchodného registra zanikli, konanie zastavil a rozhodol o nepriznaní náhrady trov exekúcie.

Podaním z 31. júla 2009 podal sťažovateľ odvolanie proti všetkým výrokom uznesenia okresného súdu, v ktorom predovšetkým poukazoval na to, že v čase rozhodovania okresného súdu už nový oprávnený ako právny subjekt neexistoval, a preto sa nemohol stať účastníkom konania. Sťažovateľ žiadal, aby krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že mu podľa pripojeného vyúčtovania prizná nárok na náhradu trov exekúcie voči pôvodnému oprávnenému.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoE 1/2010 zo 16. februára 2010 uznesenie okresného súdu z 22. júla 2009 v časti výroku o trovách exekúcie ako vecne správny potvrdil a v prevyšujúcom rozsahu odvolanie sťažovateľa pre neprípustnosť odmietol.

Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta nezákonnosť rozhodnutia okresného súdu, ako aj rozhodnutia krajského súdu z dôvodu, že podľa jeho názoru sú tieto rozhodnutia nezákonné, nielen pokiaľ ide o rozhodnutie o nepriznaní mu odmeny a náhrady trov exekučného konania, na ktoré má podľa svojho názoru nárok, ale sú nezákonné, aj pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci zmeny účastníkov konania a zastavenia exekučného konania. Aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ ako súdny exekútor je účastníkom konania

len v časti konania, v ktorej sa rozhoduje o jeho nároku na odmenu a náhradu trov konania, namieta nezákonnosť napádaných rozhodnutí aj v časti rozhodnutia o zmene účastníkov konania a vo veci zastavenia exekučného konania, pretože podľa jeho názoru práve pomalý, resp. nepružný postup okresného súdu pri rozhodovaní o týchto návrhoch mal za následok, že účastníci exekučného konania medzičasom zanikli, takže exekučné konanie muselo byť zastavené, a v konečnom dôsledku sťažovateľovi tak nebol priznaný nárok na odmenu za náhradu trov exekučného konania.

V uvedených súvislostiach sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Prešove, rovnako ako Okresný súd v Prešove podľa môjho názoru pri rozhodovaní o trovách exekúcie nepostupoval správne a zákonne a to takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s ústavnými princípmi, ktoré garantuje Ústava SR.

Súdnemu exekútorovi patrí nárok na náhradu trov exekúcie vždy.

Nie je zrejmé, prečo by som mal všetky náklady vynaložené v súlade so zákonom a účelne, ktoré počas exekúcie vznikli, znášať ja, keď som iba konal svoju zákonom stanovenú povinnosť.

Predmetné rozhodnutie Krajského súdu je nezákonné a nelogické okrem iného aj z dôvodu, že teoreticky pokiaľ by exekútor viedol viacero exekučných konaní, ktoré by boli zastavené z akýchkoľvek príčin, pracoval by v každom jednotlivom prípade zadarmo a bola by ohrozená jeho existencia ako súdneho exekútora, keďže odmenu za výkon exekučnej činnosti by mu súdy nepriznávali a inú zárobkovú činnosť súdny exekútor zo zákona vykonávať nemôže. ...

Ako súdny exekútor som vykonával exekučnú činnosť na základe zákona a na návrh oprávneného. Vykonávať exekučnú činnosť na základe tohoto návrhu som ako štátom splnomocnená osoba odmietnuť nemohol a vo veci som konať musel. ...

Exekútor musí vykonávať exekučnú činnosť nestranne a nezávislo a aby tomu tak skutočne bolo, zákon okrem iného stanovil pre súdnych exekútorov obmedzenie, že nesmú vykonávať iné činnosti, ako napr. podnikáť alebo pracovať v pracovnom pomere, aby ich nezávislosť nebola ohrozená. ...

Za toto obmedzenie aktivít súdnych exekútorov, ktorými je možné si zarobiť na živobytie, zákon garantuje a stanovuje, že exekútor má nárok na odmenu, na náhradu

hotových výdavkov a náhradu za stratu premeškaného času pri výkone exekučnej činnosti. Garantovanie odmeny exekútorovi a náhrady hotových výdavkov a premeškaného času zabezpečuje nezávislosť exekútorov, okrem iného tým, že nemusia vykonávať iné činnosti za účelom zárobku. ...

Krajský súd v Prešove napadnutým uznesením tým, že mi nepriznal nárok na náhradu trov exekúcie, porušil moje právo vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), nakoľko počas trvania exekúcie som musel znášať z vlastného majetku hotové výdavky, ktoré počas exekúcie vznikli a po vykonaní exekúcie som dôvodne očakával ich náhradu, ako aj odmenu, ktorá mi priznaná nebola.

Dávam do pozornosti, že povinnosťou súdneho exekútora je vykonávať exekúciu v súlade so zákonom, nie zodpovedať či garantovať skutočné vymoženie pohľadávky. Súdny exekútor nemá povinnosť vymôcť pohľadávku, ale má povinnosť vymáhať pohľadávku oprávneného na jeho návrh v súlade so zákonom.

Skutočnosť, že pohľadávka nebola vymožená v dôsledku neskoršieho zrušenia exekučného titulu súdom, je objektívnou skutočnosťou, čo súdny exekútor nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť. ...

Dávam Ústavnému súdu SR do pozornosti aj samotný priebeh exekúcie, resp. rozhodovanie súdov počas nej, ktorým taktiež došlo k porušeniu platného právneho poriadku, čoho následkom bola moja ujma.

Aj keď nie som účastníkom konania v časti zastavenia exekúcie, poukazujem na nesprávnosť rozhodnutí, ktoré mali vplyv na následné nepriznanie trov exekúcie.

Okresnému súdu v Prešove bola doručená žiadosť oprávneného – V. ešte dňa 29. 06. 2004.

Okresný súd v Prešove rozhodol o zastavení exekúcie až dňa 22. 07. 2009, teda vyše päť (5) rokov od predloženia žiadosti.

Týmito prieťahmi v konaní došlo k situácii, že spoločnosť V., a. s. medzitým zanikol a súd dokonca vydaným uznesením rozhodoval o pristúpení účastníka, ktorý v dobe vydania rozhodnutia bol už vymazaný z Obchodného registra, a teda právne už ani neexistoval. (!). Táto skutočnosť je uvedená aj v napadnutom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove.

Obe rozhodnutie sú teda okrem iného aj zmätočné, keďže súdy konali s účastníkom, ktorý v čase rozhodovania už ani nemala právnu subjektivitu. ...

Mám za to, že napadnuté rozhodnutie je nezákonne a neústavné aj z dôvodu, že vychádzalo z nesprávneho ponímania zákonného postavenia súdneho exekútora v exekučnom konaní.

Súdny exekútor je v exekučnom konaní v postavení „zástupcu štátu, resp. štátneho orgánu“, ktorý len vykonáva prenesenú pôsobnosť, ktorá patrí štátu a ktorú štát zveril súdnemu exekútorovi.

Súdny exekútor v exekučnom konaní nie je v postavení podnikateľa, ani osoby, ktorá poskytuje právne služby. ...

Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku)

V súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa. (§ 5 ods. 1 Exekučného poriadku). ...

Nevyhnutnosť rozhodnutia v tejto veci vyplýva aj zo skutočnosti, že pravidelné nepriznávanie trov exekúcie súdnemu exekútorovi v podobných veciach narúšajú základné finančné predpoklady chodu exekútorského úradu. Vzhľadom na to, že exekútor je objektívne zodpovedný za výkon exekučnej činnosti, nemôže si dovoliť exekučnú činnosť z týchto dôvodov nevykonávať, ale musí túto činnosť (najmä hotové výdavky ako napr. mzdy zamestnancov, poštovné, kancelárske potreby, nájomné, spotreba energií atď.) uhrádzať z vlastných finančných prostriedkov.

Vzhľadom na postavenie súdneho exekútora je nepriznávanie náhrady trov exekúcie neakceptovateľné, rovnako ako by bol neakceptovateľný stav, keď by zamestnanci štátneho úradu mali z vlastných prostriedkov hrať všetku činnosť takéhoto úradu, a to aj napr. bez nároku na mzdu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 7 CoE 1/2010 zo dňa 16. 02. 2010 a Uznesením Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: Er/5711/1999 zo dňa 22. 07. 2009 bolo

porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 7 CoE 1/2010 zo dňa 16. 02. 2010 a Uznesením Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: Er/5711/1999 zo dňa 22. 07. 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 7 CoE 1/2010 zo dňa 16. 02. 2010 a Uznesenie Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: Er/5711/1999 zo dňa 22. 07. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 1,- EUR.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie označených základných práv zaručených v ústave a práv zaručených v dohovore a dodatkovom protokole, a to:

1. uznesením okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009 tým, že okresný súd pripustil do konania namiesto pôvodného oprávneného (V., a. s.) nového oprávneného (spoločnosť V., a. s.), a to aj napriek tomu, že v čase tohto rozhodovania okresného súdu už nový oprávnený ako právny subjekt neexistoval, takže ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a v dôsledku toho okresný súd sťažovateľovi nemal ani voči komu priznať sťažovateľovi úhradu trov exekúcie;

2. uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoE 1/2010 zo 16. februára 2010 tým, že krajský súd pre neprípustnosť odmietol odvolanie sťažovateľa, ktorým napadol výrok uznesenia okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009 v časti o pripustení a neprípustení účastníkov do konania na strane oprávneného a v časti o zastavení exekúcie, čím odobril stav, že účastníkom konania sa stala osoba, ktorá nemala spôsobilosť byť účastníkom konania, a tiež tým, že krajský súd bez ďalšieho potvrdil uznesenie okresného súdu v časti výroku o nepriznaní trov exekúcie sťažovateľovi.

1. K namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009

V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením ním označených práv zaručených v ústave, dohovore, ako aj dodatkovom protokole uznesením okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009 ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že proti časti tohto rozhodnutia, ktorým okresný súd rozhodol o zmene účastníkov konania na strane oprávneného, nebol prípustný riadny opravný prostriedok (1.1), kým proti časti rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania, ako aj proti časti rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania jeho účastníkom riadny opravný prostriedok prípustný bol (1.2).

1.1 Pokiaľ ide o tú časť sťažovateľom napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009, proti ktorej nebol prípustný opravný prostriedok, ústavný súd dáva do pozornosti, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. 218/06).

Sťažnosťou pred ústavným súdom sťažovateľ argumentačne napáda označené uznesenie okresného súdu aj v časti, ktorou bolo rozhodnuté o zmene účastníkov konania na strane oprávneného, a to z dôvodu, že od vyriešenia otázky účastníkov konania sa odvíja aj jeho nárok na priznanie úhrady trov konania, pričom v tejto časti proti uzneseniu okresného súdu nebol prípustný opravný prostriedok. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že uznesenie okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009 bolo sťažovateľovi doručené 27. júla 2009 (tak ako to sám sťažovateľ uvádza vo svojom odvolaní proti tomuto uzneseniu), pričom od 27. júla 2009, keď podľa zistenia ústavného súdu nadobudol výrok I a II predmetného uznesenia okresného súdu právoplatnosť, do 21. júna 2010, keď sťažovateľ osobne podal sťažnosť ústavnému súdu, nepochybné uplynula lehota na jej podanie podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 V súvislosti s napádaným uznesením okresného súdu v časti, proti ktorej bol prípustný opravný prostriedok, ústavný súd upriamuje pozornosť na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou primárne povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť a právomoc ústavného súdu je subsidiárna, takže nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ v súvislosti s napádaným uznesením okresného súdu sp. zn. Er/5711/1999 z 22. júla 2009 namieta, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. Er 5711/1999 z 22. júla 2009 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré napokon pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, pričom o tomto jeho odvolaní rozhodol krajský súd

uznesením sp. zn. 7 CoE 1/2010 zo 16. februára 2010. Krajský súd sa v rozsahu svojho preskúmvacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovateľ uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 CoE 1/2010 zo 16. februára 2010

Pokiaľ ide o označené rozhodnutie krajského súdu, sťažovateľ ho napáda jednak z dôvodu, že odmietnutím jeho odvolania ako neprípustného proti rozhodnutiu okresného súdu v časti rozhodnutia o zmene účastníka konania na strane oprávneného krajský súd v podstate verifikoval rozhodnutie okresného súdu, a to aj napriek jeho nezákonnosti, pretože ním okresný súd pripustil, aby sa účastníkom konania stal subjekt, ktorý už v okamihu vstupu do konania nebol spôsobilým subjektom práva, a teda nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (2.1), ako aj z dôvodu, že krajský súd podľa sťažovateľa v rozpore s Exekučným poriadkom, ktorý mu garantuje nárok na odmenu za ním vykonanú prácu súdneho exekútora, potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nepriznaní exekútorovi trov konania (2.2).

2.1 Z napádaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd svoje rozhodnutie o odmietnutí odvolania sťažovateľa pre jeho neprípustnosť odôvodnil takto:

„Za nesprávny je ale potrebné považovať postup súdu, ak rozhodol o pripustení zmeny v osobe účastníka na strane oprávneného. K takejto zmene sa totiž vyžaduje to, aby tak pôvodný oprávnený ako aj nový oprávnený mali v čase rozhodovania súdu právnu subjektivitu. Táto podmienka pri rozhodovaní o vystúpení pôvodného oprávneného a vstupe

nového oprávneného do exekučného konania splnená nebola. Nový oprávnený V., a. s. ku dňu vydania rozhodnutia už právnu subjektivitou nedisponoval, nakoľko dňom 8.7.2006 bol vymazaný z obchodného registra. Takéto pochybenie však v rámci odvolacieho konania nebolo možné napraviť. Ustanovenie § 37 Exekučného poriadku upravujúce zmenu účastníkov exekučného konania výslovne neupravuje možnosť podania odvolania, či už proti rozhodnutiu o pripustení zmeny alebo proti rozhodnutiu o nepripustení zmeny účastníkov konania. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 202 ods. 2 O. s. p. podľa ktorého odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak.

Za takejto situácie bolo potrebné postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odvolanie súdneho exekútora smerujúce proti výrokom o pripustení a nepripustení zmeny účastníkov exekučného konania odmietnuť.

Rovnako muselo byť podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odmietnuté odvolanie súdneho exekútora smerujúce voči výroku o zastavení exekúcie. Súdny exekútor má totiž postavenie účastníka konania len vtedy, ak sa rozhoduje o trovách exekúcie, čo je zrejmé z ustanovenia § 37 ods. 1 Exekučného poriadku. Výrok o zastavení exekúcie charakter rozhodnutia o trovách exekúcie nemá V tejto časti teda súdny exekútor nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania.“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že ak sa sťažovateľ domnieval, že mu bola odňatá možnosť konať pred krajským (odvolacím) súdom v dôsledku postupu tohto súdu, ktorý jeho odvolanie pre neprípustnosť odmietol (nedôvodné odmietnutie práva podať odvolanie sa považuje za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom), prípadne ak sa sťažovateľ domnieval, že krajský súd nezohľadnil skutočnosť, že v konaní vystupoval ako účastník ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, mal sťažovateľ podľa názoru ústavného súdu z týchto dôvodov možnosť domáhať sa preskúmania rozhodnutia krajského súdu využitím mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 237 písm. b) a f) Občianskeho súdneho poriadku [ďalej len „OSP“; (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania)].

Podľa § 237 písm. b) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ústavný súd považuje dovolanie za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, I. ÚS 209/05), preto ho nemožno nahradiť rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Na základe podaného dovolania mohlo dôjsť k naplneniu účelu sledovaného sťažovateľom v konaní o sťažnosti, a to predovšetkým k zrušeniu rozhodnutia krajského súdu v sťažovateľom namietanej časti. Tento záver potvrdzuje aj § 243b OSP, ktorý umožňuje dovolaciemu súdu zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. V rozsahu svojho preskúmvacieho oprávnenia by sa dovolací súd v podstate musel vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovateľ uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 V súvislosti so sťažovateľom namietaným rozhodnutím krajského súdu v časti, ktorou krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nepriznaní sťažovateľovi trov konania, ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či

sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Pokiaľ ide o trovy exekúcie tieto nemohli byť priznané súdnemu exekútorovi ani vtedy, ak by sa v konaní i naďalej pokračovalo so V., a. s. V danom prípade sa totiž exekučné konanie začalo ešte v roku 1999. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 235 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Za výkon exekučnej činnosti patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času, čo je zrejmé z ustanovenia § 196 Exekučného poriadku. Odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie zároveň predstavujú trovy exekúcie (§ 200 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku).

V zásade osobou povinnou znášať trovy exekúcie, vychádzajúc z ustanovenia § 197 ods. 1 a ustanovenia § 200 ods. 1 veta druhá Exekučného poriadku, môže byť povinný. V prejednáwanej veci však povinný zanikol výmazom z obchodného registra dňa 4. 4. 2001 a preto tomuto už neexistujúcemu subjektu nebolo možné ukladať žiadne povinnosti.

V dôsledku uvedeného povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie mohla V., a. s. uložená len pri splnení podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 1. 2002. Podľa tohto ustanovenia, ak dôjde k

zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie.

Skutočnosť, podľa ktorej v roku 2001 došlo k zániku povinného V., a. s. nemohla ani pri náležitej opatrnosti predvídať. Stratu spôsobilosti byť účastníkom konania (§ 19 O. s. p.) nemožno považovať za zavinenie V., a. s. v dôsledku čoho aplikácia ustanovenia § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 1. 2002 pri rozhodovaní o trovách exekúcie neprichádza do úvahy. Rovnako nebolo možné V., a.s. zaviazať na znášanie trov exekúcie len z dôvodu, že majetok povinného nestačil ani na úhradu trov exekúcie. Exekučný poriadok takúto možnosť pripustil až novelizáciou ustanovenia § 203 uskutočnenou s účinnosťou od 1. 2. 2002 zákonom č. 32/2002 Z. z. Táto novela Exekučného poriadku, ale nie je aplikovateľná na exekučné konania začaté do 1. 2. 2002 (§ 235 ods. 2 Exekučného poriadku).

Kedže v súčasnosti neexistuje subjekt, ktorý by mohol byť zaviazaný na náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi súd prvého stupňa správne postupoval, ak náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal. V dôsledku uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 O. s. p. uznesenie vo výroku o trovách exekúcie potvrdil.“

Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu predovšetkým vyplýva, že sťažovateľovi v postavení súdneho exekútora nemohla byť priznaná úhrada jeho trov z dôvodu, že na túto úhradu nebolo možné zaviazať ani jedného z účastníkov exekučného konania, pretože obaja, t. j. tak oprávnený z exekúcie, ako aj povinný z exekúcie ako subjekty práva už zanikli. Krajský súd tak z vývoja a okresným súdom právoplatne ustáleného skutkového stavu potom nemal inú možnosť, ako konštatovať, že niet účastníka exekučného konania, ktorému by mohla byť uložená povinnosť uhradiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi jeho trovy. Inými slovami, právoplatné ustálenie skutkového stavu, čo sa týka účastníkov konania, predstavovalo zákonnú prekážku preto, že krajský súd rozhodoval o trovách exekúcie vo vzťahu k pôvodnému oprávnenému ako účastníkovi (sťažovateľ mal v tomto smere možnosť zvrátiť toto rozhodnutie krajského súdu využitím mimoriadneho opravného prostriedku, pozri 2.1).

Strata právnej subjektivity – spôsobilosti nadobúdať práva a povinnosti, nového oprávneného, ako aj povinného ako právnických osôb ich výmazom z obchodného registra, a tým aj spôsobilosti byť účastníkom konania je takým procesným nedostatkom podmienok konania, na ktorú súdy prihliadajú z úradnej moci, a preto pokiaľ niet univerzálneho právneho nástupcu, sú povinné konanie zastaviť.

Podľa § 251 ods. 4 OSP na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

V danom prípade, pretože ustanovenie § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002 osobitne nepredpokladalo rozhodovanie o trovách exekúcie pre prípad zastavenia konania z dôvodu súčasného zániku oprávneného aj povinného ako právnických osôb, bolo vzhľadom na už citované zákonné ustanovenia úplne logickým právnym následkom súčasného zániku nového oprávneného, ako aj povinného nepriznanie trov exekúcie sťažovateľovi ako účastníkovi konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu je odôvodnené ústavne akceptovateľným spôsobom a nemožno ho považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

Okrem toho ústavný súd podotýka, že krajský súd výrazne presahujúc rámec potrebnej právnej argumentácie pre nepriznanie trov exekúcie sťažovateľovi od neexistujúceho nového oprávneného a povinného sa vysporadúval aj s dôvodmi, pre ktoré by teoreticky nebolo možné priznať trovy exekúcie sťažovateľovi ani v prípade, ak by bol účastníkom konania pôvodný oprávnený, pričom svoje závery založil na konštatovaní, že oprávnenému by mohla byť uložená povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy exekučného konania iba v prípade, ak by oprávnený už v čase podania návrhu na vykonanie exekučného

konania mohol pri vynaložení všetkej starostlivosti predpokladať dôvod zastavenia exekúcie v zmysle zákonnej požiadavky vyjadrenej v § 203 Exekučného poriadku (v znení platnom a účinnom do 31. januára 2002). Podľa tohto ustanovenia ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku, a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie.

V tejto súvislosti krajský súd ustálil, že pôvodná oprávnená z exekúcie – V., a. s., nemohla „*predvídať dôvod zastavenia exekúcie...*“, a preto aj v prípade, že by bola oprávnenou z exekúcie (čo nebola), nemohla by jej byť podľa krajského súdu uložená povinnosť uhradiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi jeho trovy. Na tomto mieste by prichádzala do úvahy polemika s týmto názorom krajského súdu, keďže podľa zistenia ústavného súdu návrh na začatie konkurzného konania na povinného z exekúcie (C. P., spol. s r. o.) bol Krajskému súdu v Košiciach podaný samotným povinným 5. novembra 1999 (sp. zn. 4 K 272/99), pričom V., a. s., podala návrh na vykonanie exekúcie 25. novembra 1999, takže za týchto okolností by bolo potrebné skúmať, či pôvodný oprávnený (V., a. s.) v skutočnosti nemohla mať vedomosť o možnom spôsobe zastavenia exekučného konania. Táto polemika s názorom krajského súdu by však prichádzala do úvahy iba v prípade, že by V., a. s., bola stále účastníkom exekučného konania, avšak vzhľadom na to, že, tak ako to už bolo uvedené, okresný súd umožnil, aby V., a. s., ako pôvodný oprávnený vystúpila z konania, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a sťažovateľ nevyužil iné právne prostriedky na zvrátenie tohto rozhodnutia (pozri 2.1), možno tieto úvahy rozvíjať iba v teoretickej rovine bez ich reálneho dopadu na rozhodnutie v tejto veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru krajského súdu spočívajúceho v tom, že sťažovateľovi kvôli strate právnej subjektivity tak nového oprávneného, ako aj povinného trovy exekúcie nepriznal. Tento záver nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného uznesenia krajského súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Krajský súd pritom svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, a preto ich možno považovať za zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namietal, že označeným uznesením krajského súdu bolo porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že v danej veci nie je dôvod, aby odlišne posudzoval aplikovateľnosť čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu na vec sťažovateľa. Zároveň uvádza, že aplikovateľnosť uvedených právnych noriem posudzuje v súlade s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu iba v nadväznosti na ním namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 (čo v celom rozsahu platí, aj pokiaľ ide o právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu) zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v označenom článku ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05).

Ústavný súd konštatuje, že ak rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na rámec ústavný súd podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv a v súvislosti s tými rozhodnutiami súdov, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáhal v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv (základné právo nebyť podrobovaný nútenej práci zaručené v čl. 18 ústavy a čl. 4 ods. 2 dohovoru), ktoré sťažovateľ uviedol iba v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Okrem toho vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že súdny exekútor ako štátom určená osoba na vykonávanie súdnych a iných rozhodnutí má nárok na trovy exekúcie „vždy“, pričom sťažovateľ sa odvoláva aj na právne názory ústavného súdu vyslovené v nálezoch sp. zn. II. ÚS 31/04 a sp. zn. II. ÚS 161/08, ako aj v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 372/04 a v stanovisku Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS st. 23/06, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že právne názory vyslovené v tomto smere predchádzajúcimi rozhodnutiami ústavného súdu boli v ďalšom období už „prelomené“ právnymi názormi vyslovenými v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (napr. IV. ÚS 27/08, II. ÚS 272/08, I. ÚS 256/08). Ústavný súd nespochybňuje postavenie exekútora ako štátom určenej a splnomocnenej osoby na výkon exekúcie, v rámci ktorého sa mu priznáva status verejného činiteľa (§ 5 Exekučného poriadku). Naproti tomu exekútor vykonáva svoju činnosť aj ako slobodné povolanie (výber exekútora je zverený oprávnenému, odmena exekútora je priamoúmerná jeho procesnej aktivite). V súlade s uvedeným ústavný súd zastáva názor, že samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne konštatuje, že na vec sťažovateľa

je primeraným spôsobom aplikovateľný aj právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva vyjadrený v jeho rozhodnutí vo veci Van der Musselle proti Belgicku (rozsudok z 23. novembra 1983, séria A, č. 70), podľa ktorého riziko spojené s výkonom určitej profesie, kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (m. m. IV. ÚS 27/08), a to bez ohľadu na to, že Európsky súd pre ľudské práva vyslovil tento právny názor vo vzťahu k výkonu povolania advokáta (napr. IV. ÚS 297/2010).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2010